

החברים נעלמו, הידידים שתקו ושייקה ירקוני דעך משך שנים איש לא הושיט יד

העיסקה, היה העולם הזה (2007), שיצא בהרחבה להגנת ירקוני. (ראה יומן אישי).
מספרת יפה:
 ב-21 בספטמבר עמדנו לחגוג 35 שנה לנישואינו. היכרתי את שייקה כשהייתי בת 23. הייתי כבר אלמנה

למרות שהשופט, שלפניו הוכחו העצורים, מיהר לשחררם בערכות עצמית מיזעריה, ולמרות שירקוני הסביר כי ייכא את הרחפורים לפי הוראת משרד הביטחון, כדי לבצע בעזרתם עבור המישרד עבודות עפר חיוניות במסגרת חברת רגבים

נוכרת יפה: בכינוס של חיילי פיאם (הפלוגה המיוחדת של ההגנה), שנערך בתל-אביב, הודיע צ'יץ לנאספים, שבאותו היום זוכה שייקה כאחד המישפטים שהוגשו נגדו. צ'יץ היה אחד היחידים ששמרו עימו של קשר ועמדו לצידו.

עציר בבית המישפט שייקה, מלווה עלידי שוט ב-17 בפברואר 1976. כחשוד בהעלמות מסים ומכסים. הוא שוחרר בערבות מינימלית וזוכה, לבסוף, מכל עוון. אך המאבק הממושך הכריע אותו.

ישחיים ברילב, השר והרמטכ"ל לשעבר, הופיע בבית מישפחת ירקוני השבוע, כשישבו האלמנה ושלוש בנותיה שבעה על מתו. ביקשה יפה ירקוני שיעזוב. כשהביע תמיהה שאלה אותו יפה ירקוני: איפה היית כל הזמן? הרי כליכך יכולת לעזור לו, כשהוא נשבר.

כברילב השיב שהוא לא ידע. עמוס בן-גוריון לא יכול היה לטעון כך, אורית שוחט, בתו של שייקה, צילצלה לעמוס בעור אביה בחיים, וביקשה שיטלפן לאביה וישוחח איתו. עמוס לא טרח לטלפן. כשהופיע ללוויה, ביקשה יפה שיעזוב את המקום. כשהחלה סידרת המישפטים נגדו,

דחפורים ומישפטים

שנותיו האחרונות של שייקה היו רצופות בהתנכרות של כל חבריו וידידיו.

כל כספו הוקדש למילחמה לטיהור שמו, לניהול ההגנה במישפטים נגדו, ופירסום מודעות-ענק בעיתונים, כדי להעלות בהם את גירסתו על האשמות שהוטחו בו.

סגן-אלוף חיים לבקוב - בן בניאל הגלילית, איש של שליחויות עלומות וממניחי קו-צינוור-הנפט אילת-אשקלון - נתנה יפה דרוו לריגשותיה ופרצה בבכי.

בני עם ידך

החלוייה, אך כשהגיע ידיד המישפחה הוותיק, יריד אחר שהיה מקורב אליו מאוד היה השחקן כומבה צור, שנפטר.

שלוש שנים מבעלי הראשון, שנהרג בבריגדה. היה לנו בית-יקפה בשם צליל כגיבעת-רמכ"ם (גיבעתיים של היום). אמא, אחי ואני היינו הכל: מבשלים, מלצרים, מנגנים ושרים.

האורחים היו באים, אוכלים, שותים ורוקדים. וברוך כלל גם לא משלמים. כששייקה גילה את המקום, שירת בהגנה. הוא וחבריו היו באים לפני הפעולות ואחריהן ומסתתרים אצלנו. כשהבריטים היו באים לערוך חיפושים, היו החברה משחקים מישחק של שיכורים.

שייקה אהב במיוחד את השיר אל תשכחיני.

בהשפעתו התגייסתי להגנה. הוא טען שזאת בושה שבחורה כמוני תחיה בארץ ולא תהיה חברת הגנה. הוא לקח אותי והשביע אותי, כשידי על האקדה. אהבתי אותו, הוא היה כחור מאוד מרשים. כל הבחורות רצו אחריו. כשרבתי איתו פעם, חצקל איש-כיסית הביא אותו בחזרה.

התחתנו בקפה בוסתן. אנשי חטיבות גיבעתי וקיריית הופיעו לחתונה. כבר אז לא רצה להצטלם. לי נשארה תמונה במרשים, וזר פרחים ביד. הוא היה טיפוס מיוחד. היה מטיח

שבבעלות ירקוני ושותפיו, לא נחלץ איש לסייע לו.

מה שכאב לירקוני במיוחד היה, ששרי-הביטחון באותם הימים, יריד המישפחה הקרוב, שימעון פרס, לא נקף אצבע לטובתו, למרות שלפי כל המיסמכים אכן היה זה משרד הביטחון שהינחה את ירקוני ושותפיו להביא את הדחפורים ארצה, אחרי שרכשו אותם בארצות-הברית. משרד הביטחון הבטיח להם דמי-שכירות מראש לתקופה של שנה וחצי, סכום שהיה מכסה את עיקר העיסקה.

לוא היתה העיסקה מתבצעת עד הסוף, ייתכן שירקוני ושותפיו היו מרוויחים רווחים נאים — אך חוקיים לחלוטין — מן העיסקה.

לפי יודעי-דבר, נראו רווחים צפויים אלה מופרזים למי שהחל מגלגל את כל העיסקה, וכך נפתחה פרשת המישפטים והמישפטים שכנגד. שבהם אמנם יצא ירקוני זכאי, אך תוך כדי ניהולם הממושך ירד מרוב נכסיו.

מיפעל במתנה

אחד המעטים שהאמין בציר-אקתו, תוך ניתוח מפורט של

שייקה 1956 בשיא הצלחתו הוא יושב (במרכז) ליד מרכליט-הצמרת של אותם ימים. עורך-הדין מיכאל כספי (במישקפיים) ואיש דבר מאיר בראלי, במסיבה בקפה כסית.